

greb mod kvinder dukker op, uanset hvem det kommer fra; som f.eks., da den undertøjsælgerne mufti Shahid Mehdi fremførte ultrareaktionære synspunkter om kvinder, der ikke bærer tørklæde, som flere andre også har været inde på i debatten.

Jeg er fuldstændig enig med min partifælle, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, der betegnede manden som rablende gal og hans udtalelser som en krænkelse af alle kvinder.

Uden sammenligning med den sorte reaktion, som muftiens udtalelser var udtryk for, er det også vigtigt, at politikere siger fra, når nogen fra egne rækker gør sig lystige med kvindediskriminerende lejlighedssange, som f.eks. da en kendt minister gjorde sig morsom over mulighederne for at skifte den grå gås ud med en udenlandsk mere villig og mere taknemlig gås, hvilket fru Anne Grete Holmsgaard også refererede til.

Men nu nytter det jo ikke bare at være moralsk forarget og fordømmende, hvis man vel at mærke har en målsætning om, at man gerne vil komme kvindediskriminationen til livs. Det handler primært om, at vi får gjort op med de sociale og kulturelle årsager til kvindediskrimination, at vi giver støtte til de kvinder, der bliver udsat for overgreb, og det er derfor, vi har peget på de punkter i forslaget til vedtagelse, der foreligger i dag.

Hvis vi ser lidt mere principielt på problemerne med kvindediskrimination, så handler det jo i vid udstrækning om, at nogle kvinder på mange måder er frataget en reel selvstændighed og frihed. Nogle er underlagt deres mand økonomisk. Nogle er billedligt talt bundet af gammeldags og reaktionære familiemønstre. Nogle er ofre for et reaktionært kvindesyn. I alle tilfælde er det samfundets opgave at give disse kvinder de bedste muligheder for at komme ud af en undertrykkende situation.

Det handler om kvinders adgang til arbejdsmarkedet og til uddannelse. Det handler om at sikre alle muligheden for en selvstændig økonomi, så de ikke bliver underlagt en eventuel ægtefælle økonomisk, og det handler om at beskytte kvinder mod vold og undertrykkelse og ikke mindst at give dem mulighed for at komme ud af et undertrykkende forhold.

Hvis vi skuer lidt tilbage i tiden, må vi desværre konstatere, at kampen mod kvindeundertrykkelse har haft trange kår i det danske samfund. På trods af over 100 års kvindekamp er der stadig langt til ligestillingen, hvilket vi også

var inde på under den tidligere forespørgsel i dag.

Kl. 13.25

Derfor vil jeg heller ikke påstå, at de tiltag, der ligger i oppositionens forslag til vedtagelse, kan løse kvindediskriminationen med et snuptag, men de er i hvert fald op til flere skridt i den rigtige retning.

Jeg vil tilføje, at vi fra Enhedslistens side stadig vil arbejde for at fjerne endnu flere barrierer fra ligestillingen, f.eks. det helt håbløse forhold, at ægtefæller ikke bliver betragtet som selvstændige individer, når det handler om sociale ydelser. Det medfører i mange tilfælde, at kvinderne bliver økonomisk dybt afhængige af deres mænd, og er dermed endnu en kilde til diskrimination af kvinder. Det ønsker vi at få gjort op med.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Der blev jo nogle gentagelser fra den tidligere forespørgselsdebat, fordi problemstillingerne naturligvis hænger sammen.

Jeg skal nøjes med at knytte et par kommentarer til nogle af de forslag, der var fra fru Anne Grete Holmsgaards side, og understrege, at tvangsægteskaber er ulovlige i dag. Det, der kan være det store problem i forhold til tvangsægteskaber, er bevisbyrden, fordi det kan være vanskeligt at gøre gældende, at der rent faktisk også er foregået tvang, og derfor er der ingen tvivl om, at 24-års-reglen er et af de mest effektive redskaber i forhold til at forebygge tvangsægteskaber.

Et andet punkt var spørgsmålet om kommunernes pligter på området. Der er det sådan, at kommunerne jo har pligten til at tage sig af borgere, der er i krise. I øvrigt er der, jævnfør den handlingsplan, som jeg også har omtalt flere gange i dag, flere initiativer gående på at bistå kommunerne med råd og vejledning om, hvad det så er, man kan gribe fat i, og hvordan man kan sætte ind. Der er simpelt hen en række muligheder for at indhente hjælp til eventuelle initiativer.

Så havde fru Anne Grete Holmsgaard også et forslag om, at mænd skulle tvinges til at betale i 7 år, hvis ægteskabet ophører. Der vil jeg bare sige, at der jo kan være rigtig mange grunde til, at et ægteskab ophører, og det vil også være yderst vanskeligt at afgrænse, hvem det så i givet fald skulle omfatte.